

Drejer: Jeg er aldeles enig med dem, der betragte Principet i det foreliggende Lovforslag som rigtigt, som et Princip, man ikke kan have noget Bæfentligt at indvende imod. Jeg troer, at det er ifølge en urigtig Opfattelse, naar man vil søge at betegne Forslaget som et Forslag til en Evangsløv; der er i dette Tilfælde vist ingen Grund til at betegne Loven saaledes. Den sidste ærede Taler har allerede tydeligt udtalt, hvorledes Forholdet her er, at det er det Offentlige, Statsstyrelsen, der indvilger i, altsaa frivillig gaar ind paa Foranstaltningen, og selvfølgelig kommer til ganske at staar paa Frivillighedens Standpunkt. Der er heller ikke nogen Tvang mod Tæsterne, og altsaa i dette Tilfælde ikke Evang paa nogen af Siderne. De Indvendinger, der med større eller mindre Grund kunde gjøres mod en almindelig Evangafsløsningslov, kunne altsaa paa ingen Maade ramme det foreliggende Lovforslag. Jeg anseer dette Lovforslag for i det Hele taget at være hensigtsmæssigt og godt, saa at man ret indstændigt maa ønske, at det saa snart som muligt maa træde frem som en gjældende Lov. Hvad der kan være Spørgsmaal om, er deels, hvorvidt det er givet saa stort et Omraade, som det burde have, og som det billigt kunde gives, og dernæst, hvorvidt der i de enkelte Bestemmelser maatte være Forandringer at foretage, Forandringer af en saadan Vigtighed, at de kræve en nøjagtig og vidtløftigere Overveelse, forinden de endelig afgjøres. Men hvad de enkelte Bestemmelser angaaer, hvorvidt man kan vente de muligt nødvendige Forandringer i disse foretagne, hører nærmest til en senere Behandling, og da jeg er aldeles enig i Usikkerheden af, at en Lov i den Retning, Forslaget gaar, udfommer, og i Alt, hvad der hører til Principet i Loven, saa troer jeg ikke, at det for Diebliffet er nødvendigt eller rigtigt vidtløftigere at udtale mig derom. Til disse Bemærkninger skal jeg paa nærværende Stadium indskrænke mig, og ialtsald forbeholde mig at udtale mig med Hensyn til Behandlingsmaaden, hvis et beslutet Forslag om Udvalg maatte fremkomme.

Da ikke flere ønskede at ytre sig, fattedes Sagens Overgang til 2den Behand-

ling under Afstemning; og vedtoges eenstemmigt med 42 Stemmer.

Bloch: Jeg skal tillade mig at foreslaae Medsættelsen af et Udvalg, bestaaende af 7 Medlemmer. Ligefrem jeg troer ved mine tidligere Ytringer at have motiveret dette Forslag, saaledes troer jeg paa den anden Side, at disse Ytringer i saa stor en Almindelighed fremhævede Thingets Stilling til den foreliggende Sag, at der ikke var Anledning for mig til strax dertil at knytte et Forslag om et Udvalgs øieblikkelige Medsættelse. Jeg havde ikke ønsket idag at aabne Diskussionen; at det skete, laa i, at det nogle Dieblif syntes, at Ingen vilde begjære Dødet.

Frolund: Endsskønt jeg ikke venter, at denne Tæstelov mere end de tidligere, der flere Gange ere komne her ind i Thinget, vil gaae igjennem, saalange det nuværende Ministerium sidder ved Roret, og Landstinget har den Sammenfætning, som det nu har, saa troer jeg dog ikke, at man ganske skal opgive Haabet om, at Sagen muligen kan jøres igjennem. Men nu, lige ved Slutningen af Sessjonen, at ville nedsætte Udvalg, anseer jeg for det Samme som at sige: Vi ville ikke have nogen Tæstelov. Det antages i Almindelighed, at Rigsdagen skal sendes hjem til Jule, og, fere dette, og Udvalg nedsættes, er det jo umuligt, at Loven kan komme igjennem. Saavidt jeg har kunnet see, kan det ikke være Mangel paa Anledning til at have kunnet sætte sig ind i Loven, der skulde bevæge dertil, men det er snarere Mangel paa Hjertelag til at ville have Loven sat igjennem.

Formanden: Den ærede Landstingsmand er ikke berettiget til at tillægge Landstinget eller dets Medlemmer det af ham anførte Motiv for deres Stemmegivning.

Frolund: Ja, det er muligt, jeg har taget feil. — Jeg mener altsaa, at der som Landstinget nu har den samme Mening, som det for ikke mange Maanedes siden gav tilkjænde igjennem et Botum, saa skulde vi lade Sagen gaae til 2den Behandling uden et Ud-